Έχουμε πόλεμο;

Συντάχθηκε απο τον/την Αλίκη Αποστολάκη
Τρίτη, 28 Ιανουάριος 2014 17:12

Πόλεμο δεν γνώρισα ποτέ. Εκτός, ίσως, από τώρα, αλλά και πάλι, δεν είμαι σίγουρη. Κάνει άλλωστε και πολλή ζέστη. Αυτό πάντως που έχω αντιληφθεί, έστω και μέσα στη σύγχισή μου, είναι πως η λέξη «κρίση» είναι ήδη αφάνταστα ντεμοντέ. Στις παρέες της πόλης και της εξοχής ακούω να μιλάνε ανοιχτά για «πόλεμο», οι τηλεοράσεις αναφέρονται σε «μάχες» που δίνονται καθημερινά, και οι εξοργισμένοι της πλατείας, καταριούνται στα πανώ το «καθεστώς κατοχής».

«Να μη γνωρίσεις πόλεμο παιδί μου», ήταν η μεγαλύτερη ευχή που μας έδιναν οι γονείς και παπούδες μας. Μια ευχή που την έπαιρνα πάντα πολύ-πολύ σοβαρά, και ένιωθα κάθε μέρα άπειρη ευγνωμοσύνη που μεγάλωσα και περπάτησα σε μια ζωή καλή, σε μια χώρα γλυκιά, σε καιρό ειρήνης.

Και τώρα;

Είναι αυτό που ζούμε πόλεμος; Είναι αυτός ο Τρίτος Παγκόσμιος, ο επονομαζόμενος από

τον ιστορικό του μέλλοντος, και «Οικονομικός Παγκόσμιος Πόλεμος», για να ξεχωρίζει από τους προηγούμενους;

Στις παρέες δεν έχουν κανένα πρόβλημα να μιλάνε ανοιχτά για «μάχες» για «κατοχικά καθεστώτα», για «πειραματόζωα» και άλλα τέτοια ανατριχιαστικά. Εγώ μπερδεύομαι. Εχω δει πολύ CNN, πολύ History Channel, αλλά είχα και έναν πατέρα που έζησε, και κάποτε μου εξήγησε τι πάει να πει «πόλεμος». Και μια γιαγιά Μαρίκα, γυναίκα του '40, και έξοχη αφηγήτρια ιστοριών της Κατοχής και του Εμφυλίου. Απ΄όλες αυτές τις αξιόλογες ακαδημαϊκές πηγές, ο εγκέφαλός μου έχει ρυθμιστεί να ακούει «πόλεμος» και να σκέφτεται μπόμπες, φρίκη, κανιβαλικό παραλογισμό, και ποτάμια από αίμα ενόχων και αθώων να ρέει αδιακρίτως στα χαντάκια του κόσμου.

Κόσμε, το κείμενο αυτό δεν είναι «θέση». Σιγά μην είχα θέση. Από πού κι ως πού και με ποια φόντα;

Είναι πραγματικά η διάθεσή μου να μοιραστώ με τους φίλους που συν-γράφουν και συν-διαβάζουν εδώ, ένα τεράστιο ερωτηματικό: Εχουμε «πόλεμο», ή Πόλεμο;
Δεν ξέρω -και κάνει ήδη πολλή ζέστη.

Γίνεται μωρέ πόλεμος, κάτω από τον ήχο των τζιτζικιών, τον παφλασμό του μελτεμιού, και τα σολαρίσματα των Πυξ Λαξ και των Μπον Τζόβι; Γίνεται να βρισκόμαστε σε συνθήκες εισβολής, και ο αέρας να μυρίζει καρπούζι και αντιηλιακό, αντί για μπαρούτι; Τι κάνουν τελικά, τα ταξί; Ιερή αντίσταση με σηκωμένη την αρχαία σημαία «ή ταν ή επί τας» (την είδα με τα μάτια μου), ή χαβαλέ μικροσυμφερόντων, που απλώς παρεμποδίζει τη Σουδέζα από το να πάει να πηδηχτεί με την ησυχία της με τους Τσαμπίκους στο Φαληράκι; (πολύ σεβεντίλα η παρομοίωση, απολογούμαι προκαταβολικώς στις απανταχού Σουηδέζες, τους απανταχού Τσαμπίκους -και προς Θεού- στο πανέμορφο Φαληράκι).

Πίσω στο θέμα μας, όμως: Εχουμε ή δεν έχουμε το δικαίωμα να χρησιμοποιούμε τη λέξη «πόλεμος» γι' αυτό που συμβαίνει γύρω μας; Με εισαγωγικά ή χωρίς; Από σεβασμό στη φρίκη των ιστορικά «πιστοποιημένων» συρράξεων του παρελθόντος, αλλά και από μεγαλύτερο ακόμα σεβασμό στους σημερινούς, τους εν εξελίξει πολέμους, μήπως θα έπρεπε να είμαστε πιο φειδωλοί στη χρήση αυτής της τρομερής λέξης;

Όταν πήγαινα στο δημοτικό, ο δάσκαλος μας μιλούσε για τον Αϊνστάϊν, που προέβλεπε ότι μετά τον Πρώτο και τον Δεύτερο, «ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος θα γίνει με τόξα και βέλη». Μπορεί να έπεσε τόσο έξω ο Τεράστιος; Μπορεί να γίνεται ο Τρίτος με άϋλους τίτλους, spreads και CDS (που ανάθεμά με κι αν καταλαβαίνω τι είναι);

Εχουμε λοιπόν, Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο; Αν ναι, πότε κηρύχθηκε; Ποια ακριβώς είναι τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα; Πώς τους λένε; Κι εμείς, ως Ελληνες, ρε παιδιά, με ποιους είμαστε; Και εναντίον ποιών;
Όχι ότι αυτό το τελευταίο έχει και τρομερά μεγάλη σημασία αυτή τη στιγμή. Η γιαγιά Μαρίκα δεν μάσαγε τα λόγια της όταν μου έλεγε ότι ο βομβαρδισμός του Πειραιά από τα γερμανικά στούκας, ήταν μια «πορδή» μπροστά στο ολοκαύτωμα που ξέκανε την πόλη το '44 -από τα συμμαχικά, βεβαίως, αεροπλάνα- λίγο πριν μας απελευθερώσουν.

Τους ακούω, που μιλάνε ανοιχτά πια, για «μαινόμενο πόλεμο»: Οχι μόνο στις μελαγχολικές παρέες, της πόλης και της εξοχής, αλλά και στις εφημερίδες και τις τηλεοράσεις. Ακόμα και στα επίσημα παγκόσμια φόρα χρησιμοποιούν κανονικές ορολογίες μάχης.

Αλλά πού είναι το αίμα; Πού είναι ο εχθρός; Και πού είναι οι ήρωες που αύριο θα τον κατατροπώσουν;
Δεν ξέρω-και ήδη κάνει πολλή ζέστη.

Είχα μια γιαγιά. Αλλά είχα κάποτε κι έναν πατέρα. Θυμάμαι που μου έλεγε πως «Πόλεμος, παιδί μου, είναι η στιγμή που ο άνθρωπος αναμετριέται με το μεγαλύτερο, το πιο αιμοβόρο θεριό -τον εαυτό του».
Αν είχε δίκιο ο πατέρας, ειρήνη δεν γνώρισα ποτέ.

(Πηγή: protagon.gr)